Η ΜΟΝΗ ΚΡΙΣΙΣ

διὰ τὰ Πειραιώτικα Καρναβάλια τῆς παρελθούσης Κυριακῆς συνοψίζεται εἰς τὰς λέξεις τοῦ διαλόγου αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον κάπου ἠκούσαμεν.

— Πῶς σοῦ 'φάνηκαν τὰ Πειραιώτικα Καρναβάλια ;

— 'Ανάλατα, κι' ὅμως ἦταν τόσον κοντὰ ἡ θάλασσα!..

ΤΟ ΛΑΪΚΟΝ

πνεῦμα ἐθαυματούργησε καὶ πάλιν τὴν περασμένην Κυριακὴν στὸν Πειραιᾶ.

— Πάρτε πόλεμο γιὰ τοὺς Βουλγάρους ! ἐφώναζαν οἱ μικροὶ πωληταὶ τοῦ χαρτοπολέμου.

Ἠμποροῦσε νὰ δοθῇ, στὸ Θεό σας, ἄλλη καταλληλοτέρα κ' ἐξυπνωτέρα ἀπάντησις ἀπ' αὐτὴν στοὺς Μακεδονικοὺς τοῦ κ. Καζάζη καὶ στὰς πατριωτικὰς ἐπιδείξεις τοῦ καπετὰν-'Αρκούδα ;

Ο ΒΑΛΔΕΚ ΡΟΥΣΣΩ

μᾶς ἔρχεται καὶ πάλιν ἐδῶ, κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ 'Εθνικοῦ Πρακτορείου.

Ἄξιον σημειώσεως εἶνε, ὅτι ὁ Γάλλος πολιτικὸς ἔρχεται ἐδῶ κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα, ἴσως διὰ νὰ μελετήσῃ πῶς γλεντοῦμε οἱ Ρωμηοί, ἀφοῦ ἐμελέτησεν ἤδη πῶς ψηφίζομεν.

Ἡ 'Αστυνομία μας ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ προπαρασκευάσῃ, χάριν τοῦ διαπρεποῦς ξένου μας, μίαν Πασχαλινὴν κίματοχυσίαν πρώτης τάξεως, ἀνωτέραν πολὺ ἀπὸ τὴν περυσινὴν τοῦ κ. Στυμφαλιάδη.

Ο ΝΕΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

τῆς 'Αστυνομίας εἶνε φαιδρότερος τοῦ παλαιοῦ.

Καὶ πρῶτον :

'Απαγορεύεται ἡ χρῆσις τοῦ βουνεύρου εἰς πάντα ἀστυφύλακα.

'Επιτρέπονται δὲ τὰ χαστούκια, συμφώνως πρὸς τὸ ὑπόδειγμα τὸ ὁποῖον ἔδωκεν ὁ ἴδιος ὁ κ. Διευθυντὴς κατὰ τὴν κηδείαν τοῦ Μαυροκορδάτου.

Δεύτερον :

'Επιβάλλεται εἰς τοὺς ἀστυφύλακας νὰ εἶνε ἀβρότατοι, φιλάνθρωποι, εὐγενέστατοι πρὸς τοὺς πολίτας καὶ συγχρόνως . . . ἀπηλλαγμένοι πάσης οἰκειότητος πρὸς αὐτοὺς χωρὶς ἐν τούτοις διὰ τῆς ὑψηλόφρονος στάσεώς των νὰ τοὺς ἐξευτελίζουν.

Τρίτον :

Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς ἀστυφύλακας νὰ συζητοῦν μὲ τοὺς πολίτας εἴτε ἐν ὑπηρεσίᾳ εἴτε ἐκτὸς ὑπηρεσίας, πλὴν τῶν περιστάσεων, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ἀνάγκη τὸ ἐπιβάλλει.

Καὶ τέταρτον :

Κάτω τὰ γένεια . . . γιὰ νὰ μὴ ἀναγνωρίζονται οἱ ἀστυφύλακες κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων των ! !

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

Πρὸς τὸν καλόν μου «Νουμᾶ»

Προχθὲς βρέθηκα σὲ κάποιο γραφεῖο. Ὁ ὑπηρέτης ἄνοιξε τὴν πόρτα κι' ἔφερε 3 γράμματα πρὸς τοὺς 3 ὑφισταμένους, ἐκ τῶν ὁποίων μόνον ὁ ἕνας ἔγραφε—παίρνει τὸ δικό του, τὸ διαβάζει καὶ τὸ πετᾷ μὲ μιὰ περιφρόνησι, ἔτσι ὡσὰν νὰ πέταγε τὸ πολὺ-πολὺ κανένα τόμο τοῦ Σαίξπηρ (Σᾶς ἱκετεύω, μὴ γελάσετε μὲ τὸ παράδοξον αὐτό).

Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος, φίλος μου—ἀλλοίμονο !—πολὺ φίλος μου, ὥστε νὰ μοῦ ἐπιτρέπῃ κάτι ποὺ περιφρονεῖ αὐτός, νὰ τὸ παίρνω ἐγὼ— μοῦ ἐπέτρεψε νὰ πάρω τὸ γράμμα καὶ νὰ τὸ διαβάσω.

Τὸ διάβασα· ἔλεγε : κ. Συνεργάτα,

Νομίζω ὅτι εἶσθε ὑποχρεωμένος ἀπὸ τὴν ἐργασία, ἡ ὁποία χωλαίνει δυστυχῶς, νὰ μένετε στὸ γραφεῖο, ὅπως μένει καὶ ὁ διευθυντής σας.

Ὑμέτερος κτλ.

Τὸ διπλωσα· ὁ πολὺ φίλος μοῦ λέει :—φουρκισμένος μάλιστα : Κατσάδες ! Δὲ ντρεπόμαστε ἀδελφέ ! Τί εἴμαστε τώρα παιδάκια νὰ μᾶς κατσαδιάζουν!» Χτυπάει τὸ κουδοῦνι, μπαίνει ὁ ὑπηρέτης.

— Εἶνε μέσα ὁ κ. Διευθυντής ;

— Ὄχι, ἔφυγε.

— Ὅταν ξανάλθῃ νὰ μοῦ τὸ πῇς—κλεῖσε τὴν πόρτα.—

— Μά γιατί, τολμῶ νὰ πῶ τοῦ φίλου μου· δὲν σὲ ὑποχρεώνει αὐτός... δὲν σοῦ λέει : «νὰ μένῃς μαζῆ μου γιὰ νὰ σὲ βλέπω, ἀλλὰ νὰ μένῃς γιὰ νὰ ἐργάζεσαι ὅπως ἐργάζομαι κι' ἐγώ», νομίζω πῶς ἔχει δίκηο !

— Σῶπ' ἀδελφέ ! γιατί μᾶς πῆρε ! γιὰ τίποτε λούστρους!; θὰ τοῦ δείξω ἐγώ! ἂν τ' ἀρέσῃ!...ἂν δὲν τ' ἀρέσῃ, ἂς μὲ πάψῃ! πᾶμε.

Φύγαμε· στὸ δρόμο τοῦ ζήτησα ν' ἀνάψω· σὰν ἄναβα, εἶπα μέσα μου :—Ὥστε τὸ καθῆκον ἐδῶ τὸ παίρνουν γιὰ κατσάδα! πάει καλά!.. Ὥστε μόνον οἱ λούστροι γεννιῶνται γιὰ τὴν ἐργασία ! Πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ ρτιάσῃ μερικοὺς λούστρους γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς συνεργάτας ; ;

Ἡ ἱστορία μου ἐφινίρισε !

* * *

«Τῆς μοῖρας πεῖσμα, ὤ ! πόσο πικρό ! νὰ γεννηθῶ ἐγὼ νὰ τὸ διορθώσω ! »

Ὁ πορτιέρης

ΔΙΑ ΤΟΝ κ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΝ

Φίλτατε «Νουμᾶ»

Ἡ κ. τάδε μετεμφιεσμένη εἰς Flamme. Ἡ κ. τάδε εἰς Merveilleuse ἡ δ. δεῖνα εἰς Soubrette, ἡ δ. τάδε εἰς incroyable. Καὶ οὕτω καθεξῆς.

Περιγραφὴ ἀπὸ 'Αθηναϊκὸν χορὸν εἶνε αὐτή. Ποῦ εἶνε ὁ κ. Περικλῆς Γιαννόπουλος νὰ μᾶς φωνάξῃ ὅτι ὄχι μόνον νὰ ζήσουμε ἀλλ' οὔτε νὰ μασκαρευθοῦμε κατωρθώσαμεν Ρωμαΐκα ;

'Ιδικός σου πάντοτε
Mr. TSAROUCHIS

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Φίλ. Γιαν. Περγ. Σπέτσες. Δὲν ἔχεις δίκαιον, ἀδελφέ. Ἔνοχος τῆς παραμορφώσεώς σου εἶνε ὁ φωτογράφος σου. Ὁ σχεδιαστὴς εἶνε ἁπλῶς συνένοχος. Καὶ ὁ ἐκδότης . . . Αὐτὸν πειὰ φασκέλωσ' τον ! — 'Αστέρα 'Αλεξάνδρου. Βόλ. ν. Σᾶς ἐγράψαμεν ἰδιαιτέρως. — κ. Α. Παπ. Βόλον. Εὐχαριστοῦμεν. Μὲ τὴν σειρά τους κι' αὐτά. — Ἕνα ἐπιγραμμα ἀθάνατον περὶ τῆς μάσκας, κ. 'Αμασιάρευτε, μᾶς ἐνθύμησε ἡ διατριβή σας. Τὸ γραμμένο ὁ μακαρίτης Ραμπαγᾶς κ' εἶνε αὐτό, τὸ ὁποῖον λέγει εἰς τέσσαρας στίχους, ὅσα σεῖς λέγετε εἰς . . . δώδεκα πυκνογραμμένας σελίδας :

Καὶ πέραν τῶν 'Απόκρεω, φορεῖτε προσωπίδα !
Φορεῖτε την ! Φορεῖτε την ! Ἂν δὲν ἐξαγριάζει,
σώζει τῆς πόρνης τὴν τιμὴν, φορεῖ τὴν παλλακίδα,
καὶ ὑπ' αὐτὴν ὁρασύτερον τὸ αἶσχος ὀργιάζει.

κ. Τακ. Οἰκ. Βόλον. Τὰ ποιήματάκια σας ἀρκετὰ καλά, ἂν καὶ κάπως ἀχτένιστα. Θὰ δημοσιεύσωμεν μερικὰ ἐξ αὐτῶν εἰς προσεχῆ φύλλα.—Συναδέλφους «Σάλπιγγα» Κύπρου. Εἰς Λεμησσόν. «'Ατλαντίδα» Ν. Ὑόκην. Εὐχαριστοῦμεν θερμότατα δι' εὐμενεῖς κρίσεις σας.—Δὲν πρέπει νὰ παραξενεύεσθε καθόλου, κ. 'Ανίποδε, διότι οἱ ἴδιοι 'Ελληνοδίκαι παρουσιάζονται κάθε χρόνον τὶς 'Αποκρηές Δὲν ἠξεύρετε ὅτι ἀπαιτεῖται κάποια εἰδικότης γιὰ νὰ κρίνῃ κάνεις ἔστω καὶ μασκαράδες ; — Εἶνε ἀπηρχαιωμένη μέθοδος ἡ διὰ τοῦ «φιλοπάτριδος ὁμογενοῦς» ἀρθρογραφία, κ. Κροτωνιάτα. Γράφεις ἕνα ἄρθρον, τὸ δημοσιεύεις, ὡς προερχόμενον παρ' ἑνὸς «διαπρεποῦς ὁμογενοῦς» κάθεσαι κατόπιν καὶ τὸ σχολιάζεις εἰς πέντε δέκα φύλλα κατὰ σειρὰν καὶ περνᾷς ἐσὺ καλὰ κ' οἱ ἀναγνῶσταί σου καλλίτερα.— Κον Ν, Δημητριάδην εἰς 'Αλεξάνδρειαν. Συνδρομὴ διὰ Ταχ. 'Αθηνῶν, ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.

ΠΟΙΗΜΑΤΟΝ ΕΝΟΤΟΝΟΝ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Ἐκ τῆς πρώρας ἔρθανε ὁ θόρυβος τῶν εὐθύμων ναυτῶν, οἵτινες ἡρμοζον τὰ συσσίτιά των, διὰ τὸ τραχὺ θαλασσινὸν πρόγευμα.

Ἡ συρίκτρα τοῦ διόπου εἶχε συρίξῃ.

«Ἄρμασιν θηρίων καὶ τραπεζῶν» καὶ ἕκαστον συσσίτιον παραλαμβάνον τὴν καραβάναν καὶ τὰς γαλέτας του ἤρχετο εἰς τὴν τακτικὴν θέσιν νὰ εὐωχηθῇ ἐν ἀνέσει.

Ὦ ἡ ταλαίπωρος αὐτὴ εὐτυχία τῶν κακουχημένων τεκνων τῆς θαλάσσης ! . .

Ὁ διπυρίτης εἶνε σκληρὸς ὡς ἡ πέτρα καὶ τὸ σαλάδο (ἄλεστὸν κρέας) δυσπεπτότερον τοῦ στυπίου, ἀλλὰ καὶ οἱ ὀδόντες τοῦ ναύτου εἶνε μυλόπετραι ἀκατάβλητοι καὶ ὁ στόμαχός του δὲν ὀκνεῖ νὰ καταλύσῃ ὡς παιγνίδιον μαγειρικὰ ἀριστουργήματα τὰ ὁποῖα θὰ ἐπέφερον δυσπεψίας ἐπιμόνους καὶ μακροχρονίους εἰς ἀβροδιαίτους κατοίκους τῆς ξηρᾶς !

Ἡ ἐπιθυμία καὶ ἡ νεανικὴ ἀμεριμνησία λιτύουν τὴν λιτότητα τοῦ φαγητοῦ καὶ ὁ ναύτης κατόπιν τοῦ κόπου μασσᾷ εὐσυνειδότως τὸ σαλάδον καὶ τραγανίζει ὡς γλύκυσμα τὸν διπυρίτην, τὸν ὁποῖον θὰ περιεφρόνει ἐπαίτης μεγαλοπόλεως

Ὁ Ὀρέστης ἤκουε τὸν θόρυβον τῶν ἐν θαλάσσῃ αὐτῶν ἀδελφῶν του, ἔβλεπε τὴν θάλασσαν, καὶ ἐσκέπτετο ἐὰν ποτε αἱ μεγαλήτεραι εὐτυχίαι τῆς γῆς ἠδύναντο νὰ τὸν κάμωσι νὰ ζήσῃ ἄλλην ζωὴν παρ' αὐτήν.

Ἡ θάλασσα ἦτο ἡ μεγάλη ἐρωμένη του, προμάμμη, μήτηρ καὶ μνηστὴ· αὐτὴ εἶχε μανεύσῃ πρώτη τοὺς ὀφθαλμούς του, αὐτὴ εἶχε χύσῃ τὴν ζωήν της εἰς τὸ σῶμά του, αὐτὴ εἶχε ψήσῃ μὲ τὴν ἄλμην της τὸ πρόσωπόν του, καὶ εἰς αὐτὴν παρεδόθη, ὅτε κατὰ πρώτην φορὰν ἐχώθη μετὰ κατανύξεως ἐντὸς τῆς βαθυκυάνου μπελλαμάνας τῆς Ναυτικῆς σχολῆς.

Τέλος αὐτὴ ὑπῆρξε κατόπιν ἡ μεγάλη φίλη καὶ μνηστή, ἡ ὑπερτάτη βαυκαλίστρια τῶν ὀνείρων, τὰ ὁποῖα ἐνεπιστεύετο εἰς τοὺς γαλανοὺς κόλπους της.

Εἶχε μείνῃ ὥρας ὁλοκλήρους πλησίον της ἀφηρημένος μὲ τὸ βλέμμα πλανώμενον ἐπὶ τῶν ἐκτάσεών της, καὶ τὸ γλυκὺ πάφλασμα τοῦ κύματας εἰς τοῦ θαλαμίσκου του τὸ πλευρὸν, εἶχε φωνὴν καὶ νόημα διὰ τὴν ψυχήν του. Πολλάκις ἐξηπλωμένος πρηνὴς ἐπὶ τοῦ περιτοναίου μὲ τὸ βλέμμα βυθιζόμενον ἐντὸς τῶν μεγάλων ὑποκυάνων ὄγκων' τῶν ὁποίων τὸ μυστηριῶδες βάθος βαθμηδὸν συνεχέετο καὶ ἐπυκνοῦτο, ἄφηνε τὸ πνεῦμά του νὰ ταξειδεύῃ καὶ νὰ συγκοινωνῇ μετ' αὐτῆς, νὰ μεταλίδῃ τοὺς ρεμβασμοὺς καὶ τοὺς πόθους του, καὶ νὰ ζητῇ τὰς ἐλπίδας του καὶ τὰ ὄνειρά του !

Ἦτο δυνατὸν ἤδη νὰ ζήσῃ ποτε ἄλλην ζωὴν ; Ν' ἀφήσῃ τὴν θάλασσαν ! . .

Τὸν δροσερὸν καὶ ἁλμυρὸν ἀέρα τῶν ἀνελλοιώτων ὁριζόντων, τὴν ὀσμὴν τῆς πίσσης καὶ τοῦ βεβρεγμένου ξύλου, τὸν θόρυβον τῶν ἀφελῶν καὶ ἀγαθῶν ἐκείνων τέκνων τῆς θαλάσσης ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἠσθάνετο τὸν ἑαυτόν του τόσον φυσικὸν καὶ εὐδαίμονα . . .

Μία μορφὴ ἐν τούτοις, ὁσάκις παρήρχετο ἐνώπιον αὐτῆς τῆς εἰκόνος, τὴν ἠμαύρωνε καὶ τὴν συνέχυε.

Ἡ μορφὴ αὐτὴ τότε ἔλεγε :

'Εγὼ εἶμαι τὸ φῶς καὶ τὰ μῦρα καὶ τὰ χρώματα, ὅτι ἐπόθησες καὶ ὠνειρεύθης, τὸ ἔαρ καὶ τὰ ἄνθη, ἡ μουσικὴ καὶ ἡ ἁρμονία. ἡ ἔκτασις καὶ ἡ λήθη ! ὅτι ἀκόμη θὰ ὀνειρευθῆς καὶ θὰ ποθήσῃς διότι ἐγὼ εἶμαι ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ ἰδεώδους ὀνείρου τὸ ὁποῖον μαντεύεις καὶ ἀναζητεῖς ἐπὶ γῆς.

Εἰς τὰ γαλανά μου βλέμματα ἔχω ὅλα τὰ μυστήρια, ὅλα τὰ κάλλη τῆς θαλάσσης καὶ τῶν οὐρανῶν . . . καὶ εἰς αὐτὰ δὲν θὰ εὕρῃς ὁρίζοντας, διότι ὁρίζων των εἶνε ἡ ψυχή μου !

('Ακολουθεῖ)